

Василь Пахаренко

Шевченко як геній

Наші
презентації

**Пахаренко Василь. Шевченко як геній
Природа, своєрідність і стратегії інтерпретації
геніяльності поета: Монографія. – Черкаси:
Брама-Україна, 2013. – 840 с.**

У монографії досліджено феномен геніяльності Т. Шевченка. Схарактеризовано основні сучасні інтерпретації постаті і творчості митця – академічну, постмодерністську, інтегральнонаціоналістичну, філософсько-екзистенційну; обґрунтовано доцільність антропологічного персоналістичного підходу в трактуванні означеної проблеми.

Автор констатує діалектичне співіснування двох домінант становлення людського духу – об'єктивно-раціоналістичної та суб'єктивно-екзистенційної, а геніяльність розглядає як синтез цих настанов, максимальне осягнення всеєдності буття, керованої любов'ю. Значну увагу приділено міфічній моделі мислення.

Геніяльність Шевченка зумовлена музичним типом його поезії, ідеєю згармонізування світу, творенням метаромантичного ідіостилю й виявляється насамперед у панетичному принципі світосприймання.

Дослідник аналізує екзистенційно-етичну домінанту творчості Т. Шевченка – принцип антропоцентризму, джерела поетової етики, опозицію “добро – зло”, проблему теодицеї, осмислення феномену людського зла, антроподицею, еволюцію світобачення митця.

Авторське розуміння проблеми адресоване фахівцям з історії й теорії літератури, культурології, викладачам і студентам вишів гуманітарного спрямування, усім шанувальникам творчості Т. Шевченка.

О.Б.

О. БУРГГАРТ

НОВІ ОБРІЇ В ЦАРИНІ ДОСЛІДЖЕННЯ
ПОЕТИЧНОГО СТИЛЮ
(ПРИНЦИПИ Е. ЕЛЬСТЕРА)

31 вступилий слогон
академіа В. М. Перетца

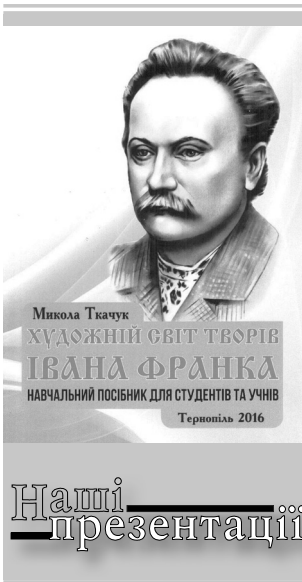
Репринтне видання
з перекладом українською мовою

Наші
презентації

Бургарт О. Нові обрії в царині дослідження поетичного стилю (Принципи Е. Ельстера): репринтне вид. з перекладом укр. мовою / Освальд Бургарт; вступне слово В.М. Перетца; пер. Т. Вірченко; наук. ред. Р. Козлов. – Кривий Ріг: Вид.: Р.А. Козлов, 2014. – 148 с.

Видання відтворює одну із забутих пам'яток українського літературознавства початку ХХ ст. Освальд Бургарт (Юрій Клен) у ній систематизує наукові погляди німецького дослідника Ернста Ельстера, викладені у другому томі його "Принципів літературознавства" (1911).

С.С.

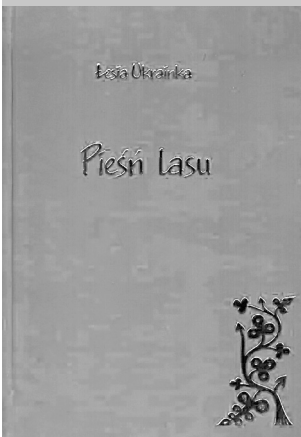
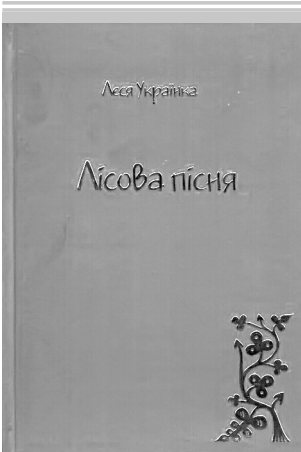

Ткачук М. П. Художній світ творів Івана Франка. Навч. посіб. / Микола Ткачук. – Тернопіль: Астон, 2016. – 132 с.

У посібнику висвітлено життєвий і творчий шлях українського письменника. Розкрито характер творчих шукань митця, його новаторство, жанрове розмаїття прозових текстів, натуралістичний дискурс у моделюванні художньої картини світу. Автор аналізує ідейно-тематичну основу лірики митця, її неповторність у європейському письменстві, а також розглядає новизну драматичних творів, внесок І. Франка в розвиток естетичної думки, світове значення його творчості. Подано тестові та креативні завдання, що сприяють засвоєнню навчального матеріалу. Увагу автора привернули також веснянки, сонети, інтимна лірика І. Франка, інтертекстуальне поле лірики, поема "Мойсей"

Книжку адресовано вчителям, школярам, студентам, усім шанувальникам мистецтва слова, широкому загалу.

О. Б.

Наші
презентації

Леся Українка. Лісова пісня: драма-феєрія в 3-х діях / уряд. польською мовою С. Романова, Т. Данилюк-Терещук / пер. з укр. Є. Літвінюка / ілюстр. З. Соїко. – Луцьк : Східноєвроп. нац. ун-т Лесі Українки, 2016. – 284 с.

“Лісова пісня” повертала Лесю Українку в часи дитинства, щемливо нагадуючи давно залишений рідний край. У листі до Агатангела Кримського вона пише: “Але ж найгірша помилка мого життя – се, що я зросла у волинських лісах, решта все тільки погідні наслідки. А про те я не згадую лихом волинських лісів. Сього літа згадала про їх, написавши “драму-феєрію” на честь їх, і вона дала мені багато радощів”.

“Лісова пісня” – один із тих творів світової літератури, письменницький шлях до якого пролягає через усе життя.

Втілення нового, масштабного задуму вимагало великого зосередження духовно-інтелектуальної енергії, “викиди” якої відбувалися цілком довільно й навіть несподівано. “Та ще, як навмисно, ледве зберуся до якоїсь спокійнішої роботи, так і “накотить на мене яка-небудь непереможна деспотична мрія, мучить по ночах, просто п’є кров мою, далебі! Я часом аж боюся цього – що се за манія така?..” (до матері). “Юрба образів не дає мені спати по ночах, мутить, як нова недуга, – отоді вже приходить демон, лютіший за всі недуги, і наказує мені писати, а потім я знову лежу *zusammengeklappt* [(нім.) – розслаблена] – як порожня торбина. От як писала “Лісову пісню” (до Л. Старицької-Черняхівської).

Саме Волинь – її давні традиції та вірування, своєрідний побут, мова, психологія місцевого люду, а ще дивовижна, справді казкова природа покликали до життя “Лісову пісню”, “дали голос серцю” її авторки, як Лукашева сопілка – серцю Мавки.

“Мені здається, що я просто згадала наші ліси та затужила за ними. А то ще я й здавна тую Мавку “в умі держала”... Видно вже треба було її колись написати, а тепер чомусь прийшов “слухний час” – я й сама не знаю чому. Зачарував мене сей образ на весь вік... Я і про “Лісову пісню” думала, що всі лиш сміятимуться з сеї “старолюдної романтики”, а її, здається, признали за мій *chef-d’œuvre* [(франц.) – шедевр]” (до матері).

Чорновий варіант “Лісової пісні” Леся Українка закінчила 25 липня 1911 р., але ще вичитувала й редагувала текст аж до жовтня. Твір опубліковано 1912 р. на сторінках журналу “Літературно-науковий вістник”, де було допущено чималу кількість помилок, тому родина Косачів у 1914 р. видала окреме видання. Проте не були враховані побажання авторки. У цій праці зроблена спроба відновити авторську волю щодо мови героїв, графічного розміщення тексту, а також правопису. Переклав польською уродженець Волині Є. Літвінюк (1923-2012), який добре знав українську мову й мав досвід роботи над творами класичної та модерної української літератур.

Текст до “Лісової пісні” проілюструвала молода волинська художниця Заріна Соїко.

С. С.